

ԻՄ ՊԱՊԻԿԻՆ

ՊԱՊԻԿԻՍ ՄԵՆՈՒԹԵԱՆ ԵՐԳԸ

ՄԵՆՈՒԹԵԱՆ ԵՐԳԸ

Ա.

Թաց է, Թաց դրսում, — անձրև է կա-
թում անհունի կրճից, անձրևը Թըջում
մայր հողը տրտում...

Յուրտ ու խոնաւ է դրսում. —
իմ հոգին դուրս է ձգտում...

Գեղջուկ, անձև խաշի տակ,
Խաչը ամուր ցուրտ հողում,
Ախ, իւր սիրած հողի տակ
Գուն է առել իմ բալան. —
Հողի, ջրի իմ Ախպոր,
Մի դաւաճան սուր գնդակ
Սիրտը կիսեց իմ Ախպոր...

— Կանգնի՛ր, ժամանակ՝ անախ՛րտ,
մարդակներ, թող երկւոր փարւեւմ իմ սի-
րուն բալին, թող անվերջ գրկեմ իւր
հողաթուփը, — չէ՛ Ախպէր չունեմ՝ ես
լաց եմ լինում, չէ՛ նրա հետ եմ՝ ես չեմ
մոռանում...

Անութ խաշի Թեի տակ,
Խաչը ցցած լուռ հողում,
Հէնց իւր պաշտած հողի տակ
Գուն է մտել իմ բալան. —
Մայր դաշտերի իմ Ախպոր
Մի դաւաճան, սուր գնդակ
Կեանքը մարեց իմ Ախպոր...

Թաց է, Թաց դրսում, — անձրև է կա-
թում անհունի կրճից, անձրևը Թըջում
մայր հողը տրտում...

Յուրտ ու խոնաւ է դրսում. —
իմ հոգին դուրս է ձգտում...

Մեզ ժպտում էին սարերը հեռում,
դարերը մօտիկ՝ վաղորդեան ժամին. մենք
ժպտում էինք ծառերին ծաղկոտ, հաւ-
քերին թառլան՝ ճիւղերից խօսող:

Դաշտը՝ գորգ անծայր, նազով փուռում
էր մեր ոտքերի տակ. առուն զուգըն-
թաց՝ ջերմ ընկերակից մեզ հետ փայլում
էր մրմունջը բերին:

Մեր ձայնը հնչուն՝ բնութեան զրկում, —
մեր երգը Աստծուն օրհներգ էր կարդում...

Նա ու ես ընկեր՝

Ջան, ուրախ ժամեր...

Բ.

Նա անցաւ՝ չկայ. —

Նա անդարձ՝ չկայ...

Շուրջս մենութիւն գերեզմանական՝ մահ-
երգակ, տխուր — իմ սրտի նման... Շուրջս
ամեն ինչ մահաւան անկողնում՝ իմ սիրոյ
նման, լուռ է, մոռնում...

Ձիւնն է միակերպ փայլուն թեփերով
Թափում, հա՛, Թափում մոայլ բլուրին, —
բլուրի փեշին, ձիւնն է բարդում իմ կեանք
լճկերոյ թարմ գերեզմանին...

Նա ու ես ընկեր՝

Անվերջ սե՛ խոհեր...

Կարս.

ԼԵՆԻՆ-ԼԵՆԻՆ

